

Natalia Kopytko

Portfolio

Natalia Kopytko — urodzona w 1981 roku w Brzesku. Dzieciństwo spędziła w Łysej Górze. Absolwentka Wydziału Rzeźby ASP w Krakowie. W 2007 roku studia ukończyła z wyróżnieniem. W 2019 uzyskała stopień doktory na Wydziale Sztuki UKEN w Krakowie. Studiowała również na Universidad Politecnica de Valencia facultad de Bellas Artes. Stypendystka Ministra Kultury i Sztuki z programu „Młoda Polska” z 2016 roku oraz otrzymała Stypendium Twórcze Miasta Krakowa w 2018 a 2020 roku stypendium z programu Kultura Odporna.

W swojej praktyce artystycznej porusza tematy związane z pamięcią, odszukuje ślady, zgłębia odbicia rzeczy nieistniejących, przywołuje zapomniane. Zajmuje się archeologią dzieciństwa: eksploruje miejsca, przedmioty i wydarzenia posiadające unikalne znaczenie, których obraz jest wykrzywiony i zamazany, trudny do uchwycenia wprost. Często inspiruje się domem, w którym występują zawiłe, wielowarstwowe, magiczne związki ludzi, przedmiotów, przestrzeni - również tej, powiązanej z naturą. Ma na swoim koncie wiele wystaw indywidualnych oraz grupowych. Należy do kolektywu artystycznego O.W.L. Mieszka i tworzy w Krakowie.

<http://nataliakopytko.com/work>

http://www.instagram.com/natalia_kopytko/

NACZYNIA

2023

(...) Realizacja Naczynia (2023) stanowiła zapis działań Natalii Kopytko z podopiecznymi szpitala. Narzędziem pracy artystki i uczestników stała się glina. Pacjenci tworzyli formy inspirowane bezoarami, które powstają w żołądkach ludzi i zwierząt w wyniku niestrawionych włókien, włosów czy nawet leków. W średniowieczu przypisywano im magiczne i lecznicze moce. Współcześnie traktowane są jako jedne z symptomów zaburzeń odżywiania. W kontekście działań artystki, odzwierciedlają one formy napięć w ciele. Kopytko umieściła prace swoich podopiecznych w naczyniach przypominających kształtem ludzką dłoń, co szczególnie podkreślało taktylny, haptyczny wymiar jej działań z pacjentami, akcentując w ten sposób terapeutyczny charakter dotyku. (...)

Zuzanna Sokołowska, Linia Prosta magazine

NACZYNIA

2023

BŁOTKO

2023

Plener poprowadziła artystka Natalia Kopytko, która odpowiada również za scenografię wystawy. Projektant Bartosz Brylewski pokazał, jak szukać dzikiej gliny i co można z niej tworzyć. Biolog i badacz nietoperzy, Łukasz Iwaniuk opowiedział o sposobach wykorzystywania błota przez zwierzęta do budowania norek, gniazd i kryjówek. Zainspirowani budownictwem zwierząt oraz gliną, uczestniczki i uczestnicy pleneru stworzyli wystawę o świecie przyrody i wyobraźni. Artystki i artyści (uczestniczki i uczestnicy pleneru): Kosma Alty, Ruta Bielecka, Alicja Chaba, Mira Demarchi, Marcelina Dreszer, Leopold Karabon, Helenka Mieszkalska, Lea Pelczar, Lea Płatek, Irmina Pawlińska.

Galeria SiC Wrocław

BŁOTKO

2023

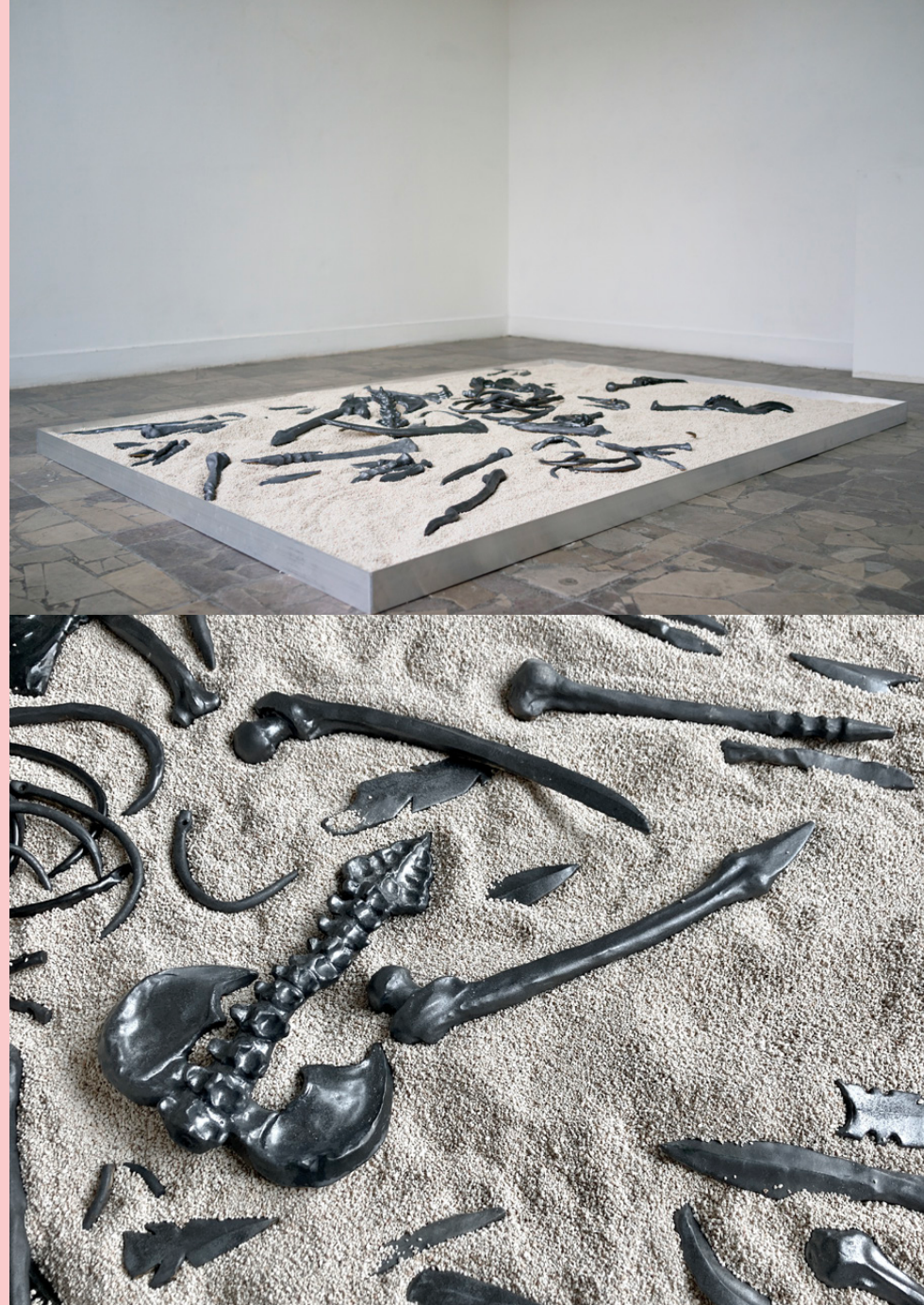

HUMAN WEAPON

2023

Przy okazji tej wystawy przyglądamy się uruchamianym przez cztery artystki wykopaliskom współczesności. Dostrzegamy odsłonięte kolejne warstwy przeszłości, nagromadzone na naszym stanowisku archeologicznym. Dostajemy się do zdeponowanych przez ludzi śmieci i skarbów. Odkryte szczątki pozwalają nam zrekonstruować najbardziej trwałe, niezniszczalne schematy minionej rzeczywistości. Szczątki, jakie się zachowały, tyle ujawniają, co ukrywają. To do archeolożki /artystki należy nadawanie im znaczeń i odtworzenie relacji, jakie wiązały z nimi ludzi.

Alicja Głuszek, Małgorzata Miśkowiec

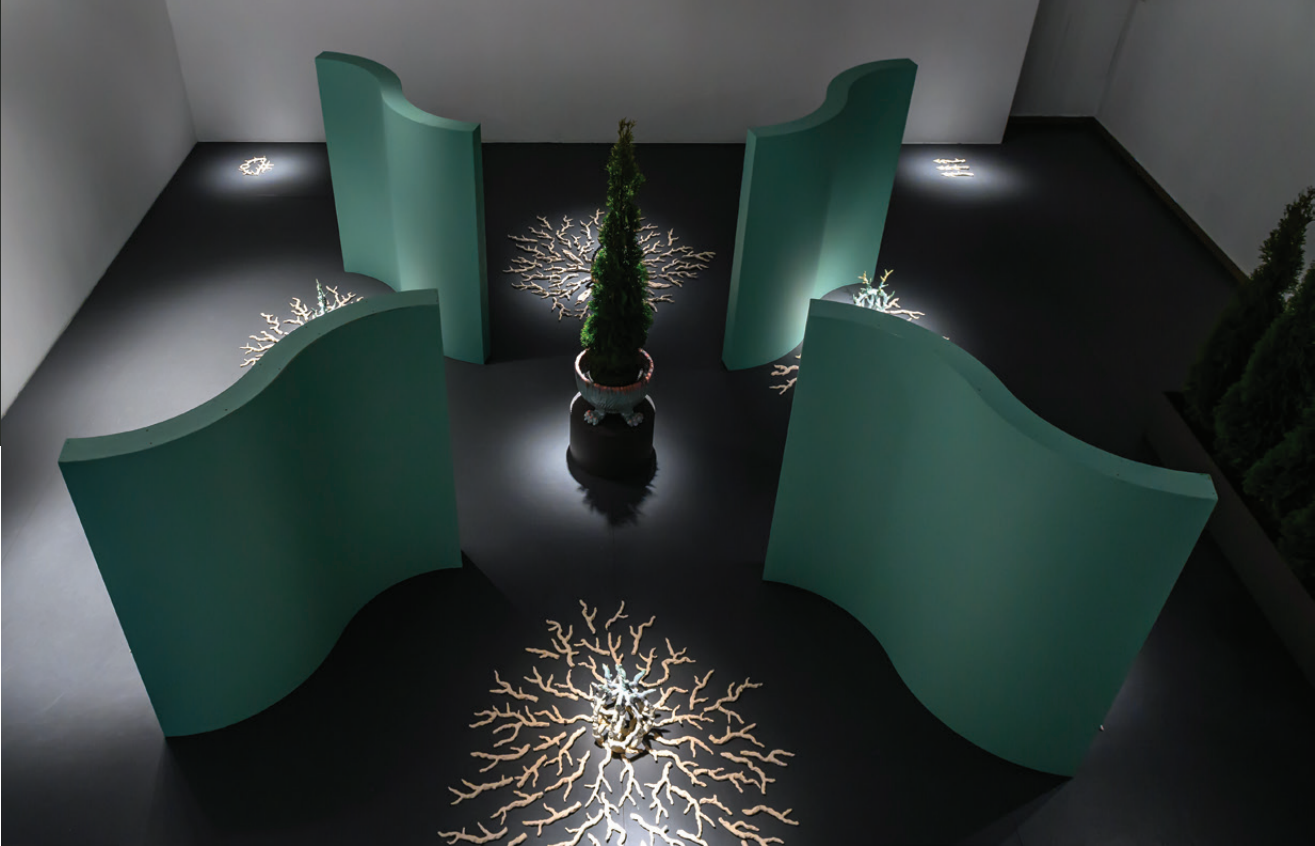
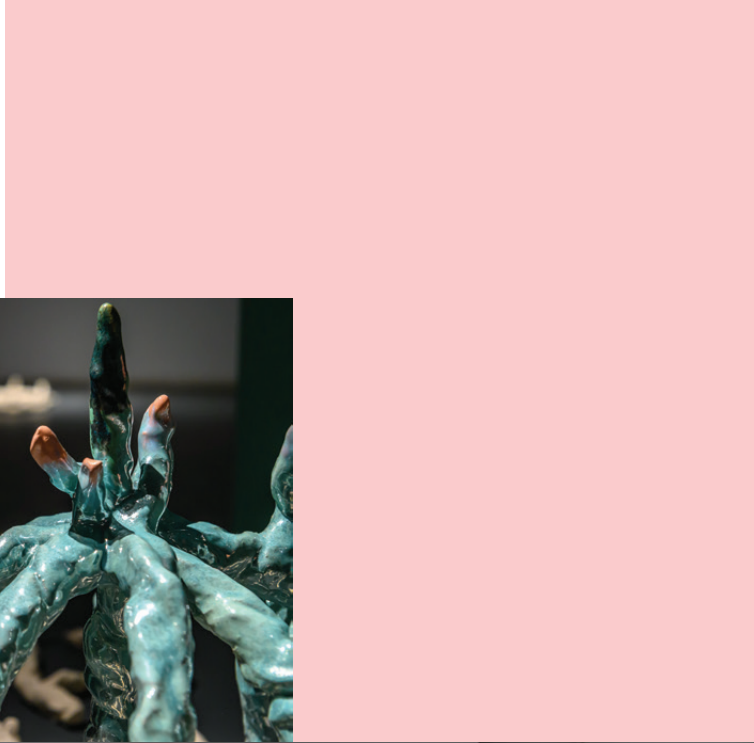
NIE SZUKAJ MNIE TAM, GDZIE SIĘ SCHOWAŁAM

2022

(...) Wbrew powszechnym tendencjom do dewaluowania tui jako elementu hurtowo i bezrefleksyjnie pojawiającego się w rodzimym pejzażu, Natalia Kopytko pragnie przywrócić roślinom ich majestat i tajemniczość, na nowo wciągając je w pełen zależności sekretny mikrokosmos ogrodu. Zaprezentowane na wystawie ceramiczne obiekty, wytwarzane zgodnie z lokalną tradycją wypalania gliny, przybierają rozmaite, niemożliwe do jednoznacznego zidentyfikowania kształty. Od kłaczowo oplatających przestrzeń korzeni-kości, przez nasycone kolorem formy, wyrastające z podłoża niczym płomieniste wspomnienia, aż po reliefowe kompozycje inspirowane znakami topograficznymi i dziecięcymi rebusami dotyczącymi „spraw sercowych”. (...)

Zofia Małysa-Janczy

Natalia Kopytko

Sylwetka

Moje aktualne zainteresowania twórcze skierowane są na badania gliny jako nośnika pamięci, co łączę z refleksją nad pamięcią lat 80-tych i własnych doświadczeń z dzieciństwa. Fascynuje mnie to, jak wspomnienia z tamtego okresu – rozmyte, zdeformowane nadmiarem bodźców, obrazów i informacji – rodzą uczucia nostalgii, niepokoju, absurdu i osobliwości. Jednocześnie glina, ze swoimi zmysłowymi właściwościami – gęstością, temperaturą, fakturą, zapachem i kolorem – staje się dla mnie medium, które potrafi przekazywać informacje o przeszłości. Jej plastyczność otwiera możliwość formowania nowej rzeczywistości, alternatywnej i progresywnej.

Interesuję się procesualnością materii, a glina, ze względu na swoją zmienność i podatność na formowanie, jest dla mnie fascynującym przypadkiem badawczym. Istotnym elementem mojej praktyki artystycznej są działania kolektywne.

Pracując nad projektem „Naczynia”, współpracowałam z pacjentami penitencjarnymi, natomiast „Błotko” był projektem skierowanym do młodych twórców, opartym na bezpośrednim kontakcie z surową gliną. W Rydze przeprowadziłam działania performatywne, w których uczestnicy, oddając się dotykowi gliny, koncentrowali się na swoich osobistych „stratach”, podczas gdy ja tworzyłam dla nich naczynia. Te doświadczenia stały się kluczowe dla moich obecnych zainteresowań i chciałabym wykorzystać w najbliższym czasie podczas realizacji projektów.

W 2021 roku podjęłam decyzję o rezygnacji z indywidualnej wystawy w CSW Zamku Ujazdowski, która miała odbyć się w ramach Project Room i z wielkim entuzjazmem przyjęłam informacje o nowym naborze projektów w CSW Zamek Ujazdowski, w którym chciałabym móc uczestniczyć.